

De WAK zingt een lied van de identiteit

Andorra van Max Frisch door Tooneelgroep WAK (Arnhem). Bewerking: Andy Daal en Jan Hendriks. Spel: Sander Demmink, Annette Rietman, Donat Ontskul, Adriana Jens, Mieke Muller, Hans Roodenburg, Henk Krijnen, Peter Löhr, Barth Groenwold, Bas van der Berg, Nick Bugter, Wijnand Oosterhof e.a. Regie: Jan Hendriks. Gezien: gisteravond, kleine zaal Schouwburg, Arnhem. Nog te zien aldaar: 18 maart. 26 maart: Kunsthuis 13, Velp. 4 april: Steigertheater, Nijmegen.

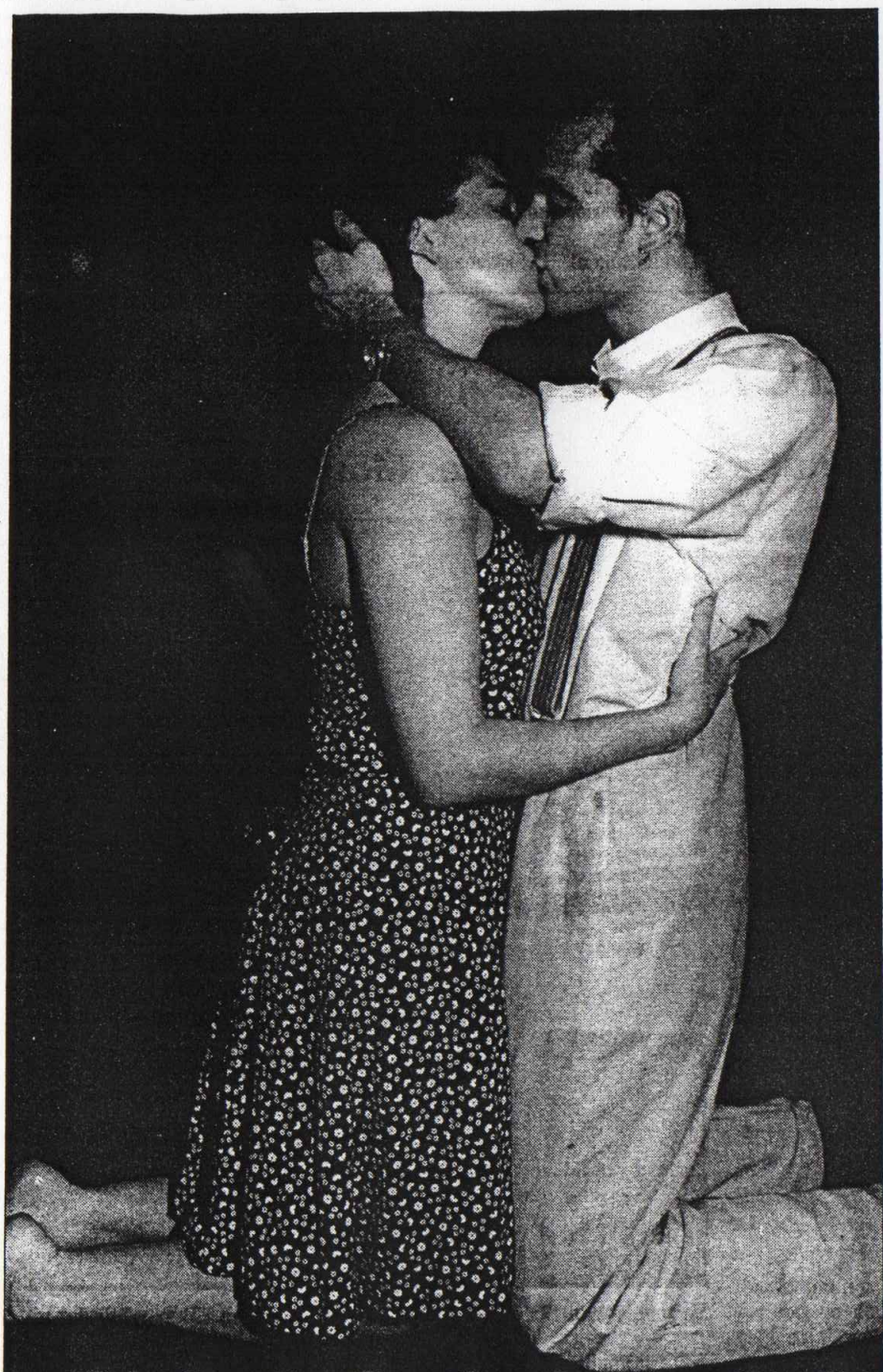
Door Suzanne Hoenderdaal
Andorra is het lied van de identiteit. Als je van jongs af aan te horen krijgt dat je 'anders' bent, ga je je ook anders voelen en word je anders. Als je dan opeens te horen krijgt dat je net als ieder ander bent, is dat gevoel van anders zijn nooit meer terug te draaien. In Andorra wordt deze zaak 'nog schrijnender gemaakt door een 'schuldige' omgeving die, na een aantal fatale ontwikkelingen die met de identiteit van de vermeende buitenstaander te maken hebben, alle handen in onschuld wast. Ik kon er niets aan doen. Ik heb het niet geweten. Met Andri (Max Frisch) kwam het niet goed. Al het onbehagen en schuldgevoel van 'ons' had het voorzien op een zondebok.

Andorra is een metafoer voor een beklemd en geschuldigd Andri, de zoon van een on-

opgeplakt. Het had ook 'Turks' of 'Chinees' kunnen zijn. Het stuk staat bol van de antisemitische, 'hartelijke' uitspraken over 'jullie' die nou eenmaal zo zijn en 'wij' die dat accepteren.

Dit wrege spel is opgebouwd uit tientallen korte scènes. Gestileerde scènes in een gestileerd decor. Prachtig en uitstekend gespeeld door met name Donat Ontskul als onderwijzer en Sander Demmink als Andri. Nieuw binnen de WAK is Mieke Muller als moeder van Andri. Een korte, stevige rol die een verrassing opleverde qua spel.

Jan Hendriks is geen regisseur van tierelantijnen. Hij laat zijn spelers spelen wat er staat en laat ze dit zo goed en gedegen mogelijk doen. Daardoor val je niet in slaap, ondanks dat Andorra als stuk niet bijster boeiend is. Wel is de taal heel mooi, maar het lijkt een eendeloos lang stuk elastiek dat zijn maximale rek niet makkelijk zal bereiken. Daarom blijven er wat slappe momenten in zitten, vervalt het in herhalingen of variaties op al eerder gespeelde fragmenten. Nogmaals: het ligt niet aan Hendriks of de WAK dat de voorstelling wat langer duurt dan nodig lijkt te zijn. Geen ramp. Er zitten genoeg mooie scènes in die je op het puntje van je stoel zetten.



Scène uit 'Andorra' van Max Frisch, zoals gisteravond door de Arnhemse tooneelgroep WAK gespeeld in Schouwburg Arnhem. Het stuk, dat in regie van Jan Hendriks wordt gespeeld, wordt 18 maart nog eens in de Arnhemse schouwburg gespeeld. Op 26 maart volgt er een voorstelling in Kunsthuis 13 in Velp en 4 april in het Steigertheater Nijmegen.